

Witold Duński

Szwoleżerowie. Ułani. Strzelcy konni. Artylerzyści konni. Mistrzowie Polski i Olimpijczycy

Kawalerowie Orderu Wojennego Virtuti Militari i Krzyża Walecznych, z Obozów Jenieckich w Kozielsku, Starobielsku, Miednoje, Bykowni, Kuropatach zamordowani wiosną 1940 r. w Katyniu, Charkowie, Miednoje, na Ukrainie i Białorusi, w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Jak napisali Andrzej Przewoźnik, historyk, sekretarz generalny Rady Ochrony Pamięci i Męczeństwa i Jolanta Adamska, historyk współpracująca z Andrzejem Przewoźnikiem w Radzie Ochrony pamięci i Męczeństwa, w ich książce – Zbrodnia Katyńska, Mord – Kłamstwo – Pamięć, wiosną 1940 Polska straciła prawie dwadzieścia sześć tysięcy Polaków z przywódczych warstw Narodu.

Nie jest to lista nazwisk zamknięta. Wiele grobów Rzeczypospolitej Polskiej, grobów jej żołnierzy, policjantów, służb państwowych jest nadal nieznanych. I nie na każdym można w Rosji, na Białorusi i Ukrainie zapalić ogień pamięci.

Pomnik Katyński w Jersey City autorstwa Andrzeja Pityńskiego. Fot. Paul Stein

Kapitan Stefan Adamecki, syn Stefana i Stefani z Dobrzańskich. Urodził się 26 sierpnia 1893 roku w Warszawie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3188 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Ochotnik w 1 Pułku Szwoleżerów w 1918 roku. Podchorąży 4 Dywizjonu Artylerii Konnej w 1920 roku. Podporucznik 11 Dywizjonu artylerii Konnej. Kapitan. Od 1934 roku w 12 Pułku Artylerii Lekkiej. Od września 1939 roku. W obozie jenieckim w Starobielsku po agresji ZSRR na Polskę 17 września 1939 roku. Zamordowany na wiosnę 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Major Jan Bajoński, doktor medycyny, syn Józefa i Anieli z Zielewskich. Urodził się 11 grudnia 1888 roku w Raszkowie, województwo poznańskie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 5348 z 1919 roku. Krzyż Walecznych. Ochotnik w Powstaniu Wielkopolskim. Porucznik 16 Pułku Ułanów Wielkopolskich. Od 1922 roku pracował jako lekarz w Klinice Uniwersytetu Poznańskiego. Od 1928 roku habilitowany jako docent ginekologii i położnictwa. Zmobilizowany 24 sierpnia 1939 roku. Przydzielony do szpitala wojskowego. 18 września dostał się do niewoli w Armii Czerwonej w Białowieży. Przewieziony do obozu w Ostaszkowie. Od listopada 1939 roku w obozie w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Chorąży Franciszek Barczyk, syn Władysława i Walentyny z Nowakowskich. Urodził się 1 października 1897 roku w Warszawie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 5037 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Odznaka Więźniów Ideowych. Od 1914 roku w armii rosyjskiej. Od 1917 roku w I Korpusie Polskim generała Józefa Dowbór-Muśnickiego. W 1918 roku aresztowany w Warszawie za zamach na oficera niemieckiego. Osadzony w X Pawilonie Cytadeli. 11 listopada 1918 roku w 3 Pułku Ułanów. Od 1924 roku w Korpusie Ochrony Pogranicza. Od 1930 roku w 20 Pułku Ułanów imienia Króla Jana III Sobieskiego w Rzeszowie, Wachmistrz. 2 szwadron szkolny. Od 1939 roku w obozie jenieckim w Kozielsku. Wiosną 1940 roku zamordowany w Katyniu, ZSRR.

Rotmistrz Adam Bartosiewicz, syn Franciszka i Marii z Krzykowskich. Urodził się 30 stycznia 1900 roku w Rostkowo-Chojnowie, powiat Przasnysz. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4194 z 1919 roku. Krzyż Walecznych. Od 1918 roku w szwadronie województwa ciechanowskiego. Od 1919 roku 4 Pułk Ułanów Zaniemeńskich w Wilnie. Absolwent Oficerskiej Szkoły Kawalerii w Grudziądzu. 1925 porucznik w 4 Pułku Ułanów Zaniemeńskich. W 1937 roku rotmistrz. Od 1937 roku szwadron Korpusu Ochrony Pogranicza Rokitno. 5 września 1939 roku ranny pod Zyguntowem. Niewola w Armii Czerwonej. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Major doktor weterynarii Alojzy Bąk, syn Augustyna i Marii z Czekałów. Urodził się 22 grudnia 1897 roku w Kobylej Górze, powiat Ostrzeszów. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 1914 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Absolwent Gimnazjum w Kępnie. Od 1916 roku w Armii Niemieckiej. Front Francuski. Uciekł i wrócił do Kępna. Przygotowywał oddziały do Powstania Wielkopolskiego. Od stycznia 1919 roku w 8 Pułku Strzelców Wielkopolskich. Podporucznik. Front Południowo – Wschodni Powstania Wielkopolskiego. Dwa razy ranny. Po Powstaniu Wielkopolskim 64 Pułk Piechoty w Grudziądzu. Front Rosyjski. Walki nad Berezyną, Dnieprem, Bugiem do końca 1920 roku. Po wojnie Studia Weterynaryjne we Lwowie. Praktyki w 12 Pułku Ułanów Podolskich i 12 Pułku Artylerii Lekkiej. Od 1927 roku Wojskowa Pracownia Weterynarii w Warszawie. Od 1930 roku tytuł doktora. Kapitan. Kierownik laboratorium Centrum Wyszkozenia Badań Weterynaryjnych. We wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Więzień obozu jenieckiego w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie.

Major Leopold Berg, syn Jana i Katarzyny z Endersów. Urodził się 23 lipca 1894 roku w Falkensteinie, powiat Lwów. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2678 z 1918 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Od 1914 roku w Armii Austriackiej w 4 Pułku Ułanów i w 12 kawaleryjskim batalionie szturmowym. Od listopada 1918 roku w 7 Pułku Ułanów Lubelskich. W latach 1924 – 1930 w Korpusie Ochrony Pogranicza. Od 1929 roku w 7 Pułku Ułanów Lubelskich imienia generała Kazimierza Sosnkowskiego w Mińsku Mazowieckim. Od 1931 roku w Centrum Wyszkozenia Kawalerii w Grudziądzu. Od 1938 roku major. Zastępca komendanta Szkoły Podchorążych Rezerwy Kawalerii w Grudziądzu. We wrześniu 1939 roku kwatermistrz 27 Pułku Ułanów imienia Króla Stefana Batorego w Nieświeżu. Dostał się do niewoli w Armii Czerwonej. Więzień obozu jenieckiego w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Major Wacław Calewski, syn Józefa i Leokadii z Kamieńskich. Urodził się 14 grudnia 1893 roku w Piekutach, powiat Wysokie Mazowieckie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4322 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Absolwent Szkoły Handlowej w Łomży. Członek Związku Strzeleckiego, Polskiej Organizacji Wojskowej. Od 1915 roku w Legionach Polskich w 1 Pułku Ułanów Władysława Beliny-Prażmowskiego. Internowany w obozach niemieckich w Szczypiornie i Łomży. W 1917 roku ukończył oficerski kurs kawaleryjski w Ostrołęce. Od 1918 roku w Wojsku Polskim w 1 Pułku Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego. W 1921 roku ukończył Centrum Szkolenia Kawalerii w Grudziądzu. Od 1924 roku rotmistrz. Od 1928 roku adiutant osobisty Prezydenta profesora Ignacego Mościckiego. W 1932 rok Korpus Ochrony Pogranicza. Od 1933 roku dowódca szwadronu zapasowego 26 Pułku Ułanów Wielkopolskich imienia Jana Karola Chodkiewicza, Hetmana Wielkiego Litewskiego w Baranowiczach. Od 1938 dowódca szwadronu zapasowego 25 Pułku Ułanów Wielkopolskich. We wrześniu 1939 roku w niewoli Armii Czerwonej. Więziony w obozie jenieckim w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Major dyplomowany Wincenty Witold Cendro, syn Franciszka i Anny z Dąbrowskich. Urodził się 5 kwietnia 1895 roku w Karczówce, gmina Niewachłów województwo Kieleckie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 5778 z 1919 roku. Krzyż Walecznych cztery razy. Absolwent Studium Rolniczego na Uniwersytecie Jagiellońskim. Od 1915 roku 1 dywizjon ułanów, który powstał z Legionu Puławskiego. Absolwent Szkoły Wojskowej w Kijowie. Chorąży. Front Ukraiński z brygadą Strzelców

Polskich z Bobrujska. Od listopada 1918 roku w Wojsku Polskim. Front. Dowódca plutonu, szwadronu adiutant w 7 Pułku Ułanów Lubelskich imienia generała Kazimierza Sosnkowskiego w Mińsku Mazowieckim. Od 1924 roku w 26 Pułku Ułanów Wielkopolskich imienia Hetmana Litewskiego Jana Karola Chodkiewicza w Baranowiczach. Kurs w Centrum Wyszkozenia Kawalerii w Grudziądzu. 1927 rok kurs łączności w Zegrzu. Rotmistrz. 1930 – 1932 rok Wyższa Szkoła Wojenna. 17 Pułk Ułanów Wielkopolskich imienia Króla Bolesława Chrobrego w Lesznie. Kwatermistrz w 22 Pułku Ułanów Podkarpackich w Brodach. Od 1938 roku zastępca dowódcy 25 Pułku Ułanów Wielkopolskich w Prużanie. Po walkach z Armią Czerwoną pod Władypolem 27 września przedzierał się z innymi ułanami ku granicy węgierskiej. Niewola radziecka. Obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Porucznik Zbigniew Antoni Chamski, syn Adama i Reginy z Ołdakowskich. Urodził się 30 września 1911 roku w Moczydłach, powiat Gostynin. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 11 813 z września 1939 roku. Krzyż Walecznych, trzy razy. Od 1928 roku Korpus Kadetów numer 3 w Rawiczu. Od 1933 roku słuchacz Szkoły Podchorążych Kawalerii w Grudziądzu. Od 1935 roku dowódca plutonu w 10 Pułku Ułanów Litewskich w Białymstoku. Kandydat do Wyższej Szkoły Wojennej w 1939 roku. Walczył w 10 Pułku Ułanów Litewskich. Ranny dwa razy 4 i 12 września, Dostał się do niewoli radzieckiej. Więzień obozu jenieckiego w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Rotmistrz Juliusz Chmielowski, syn Wacława i Julii z Łowienieckich. Urodził się 8 listopada 1901 roku w Dubowce, powiat Carycyn, gubernia Saratów. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 1785 z 1919 roku. Krzyż Walecznych trzy razy. Absolwent Wydziału Prawa na Uniwersytecie w Poznaniu. Od 1918 roku w 4 Dywizji Strzelców Polskich generała Lucjana Żeligowskiego. Od 1919 roku w 3 Pułku Ułanów. W wojnie Polsko-Rosyjskiej, w 1920 roku w 18 Pułku Ułanów Pomorskich. Po wojnie w 5 szwadronie samochodów pancernych. Od 1929 roku rotmistrz. Do niewoli w Armii Czerwonej dostał się we wrześniu 1939 roku. Jeniec obozu w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Major Edmund Chojecki, syn Józefa i Władysławy ze Zdrojewskich. Urodził się 18 marca 1892 roku w Popówce, na Ukrainie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3341 z 1920 roku. Krzyż Walecznych. Absolwent Szkoły Kawalerii w Jelizawietgradzie. Do listopada 1917 roku na froncie I Wojny Światowej. Od 1917 roku podporucznik rotmistrz. Odznaczony Złotym Orężem Krzyża Świętego Jerzego 2 i 3 klasy, Krzyżem Świętej Anny i Świętego Stanisława z mieczami. Od 1919 roku w 4 Dywizji Strzelców Polskich generała Lucjana Żeligowskiego. Od 1919 w Wojsku Polskim. Absolwent Oficerskiej Szkoły Jazdy w Przemyślu. Od kwietnia 1920 roku w 16 Pułku Ułanów imienia generała Gustawa Orlicz-Dreszera w Bydgoszczy. Do 1924 roku dowódca szwadronu w 16 Pułku Ułanów. Od 1922 roku rotmistrz. Od 1924 roku w 23 Pułku Ułanów Grodzieńskich w Postawach. Od 1927 roku instruktor w Centrum Wyszkozenia Kawalerii w Grudziądzu. Od 1928 roku major. Od 1931 roku w 4 Pułku Strzelców Konnych Ziemi Łęczyckiej w Płocku. Od 1938 roku Komendant Rejonowego Inspektoratu Koni w Łucku. We wrześniu 1939 roku wzięty do niewoli przez Armię Czerwoną. Więzień obozu jenieckiego w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Rotmistrz Eugeniusz Chrościcki, syn Wincentego i Franciszki z Rudzkich. Urodził się 30 grudnia 1894 roku w Warszawie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3658 z 1920 roku. Krzyż Walecznych. Absolwent Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Od 1914 roku w Legionach Polskich. 1 Pułk Ułanów Władysława Beliny-Prażmowskiego, po latach pułkownik. Brał do 1917 roku udział we wszystkich bitwach. W 1917 roku ukończył Szkołę Oficerską 1 Pułku Ułanów 1 Brygady Legionów w Ostrołęce. Od 1918 roku porucznik. 1 Pułk Szwoleżerów. 11 Pułk Ułanów, w którym brał udział w wojnie Polsko-Rosyjskiej 1920 roku. Po 1921 roku w rezerwie 25 Pułku Ułanów Wielkopolskich w Prużanie. Administrator dóbr Włodzimierza Czertwyńskiego w Rudzieńcu, powiat Parczew. Prezes Straży Ogniowej. We wrześniu 1939 roku w niewoli Armii Czerwonej. Jeniec w obozie

jenieckim w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Rotmistrz Adolf Marian Czarnota, syn Antoniego i Walerii z Wiktorów. Urodził się 30 marca 1896 roku w Sędziszowie, województwo kieleckie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2691 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Od 1914 roku w Legionach Polskich, do których wstąpił w Kielcach. 1 Pułk Ułanów. Internowany w obozie niemieckim w 1917 roku w Szczypiornie. 9 Pułk Ułanów Małopolskich do końca 1920 roku. Od 1920 roku porucznik. W 1923 roku ukończył kurs dowódców szwadronów w Centrum Szkolenia Kawalerów w Grudziądzu. Od 1923 roku rotmistrz. Od 1924 roku dowódca szwadronu pionierów przy 6 Brygadzie Kawalerii. Od 1928 roku dowódca szwadronu w 4 Pułku Strzelców Konnych w Płocku. Komendant obwodu Przysposobienia Wojskowego i Wychowania Fizycznego w 4 Pułku Strzelców Konnych Łęczyckiej Ziemi w Płocku. We wrześniu 1939 roku niewola w Armii Czerwonej. Jeniec obozu jenieckiego w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Kapitan Leon Adam Czenze, syn Juliusza i Walerii z Marcinkowskich. Urodził się 3 stycznia 1896 roku w Libawie, Łotwa. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3091 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, trzy razy. Absolwent Szkoły Realnej w Libawie i Piotrogradzie. W 1915 roku wstąpił w Piotrogradzie do Oficerskiej Szkoły Artylerii i otrzymał stopień podporucznika artylerii konnej. Walczył w II Wojnie Światowej. Od 1917 roku w II Korpusie Polskim generała Józefa Hallera. W 5 Pułku Ułanów bił się 11 maja 1918 roku z Niemcami w bitwie pod Kaniowem. Od 11 listopada 1918 roku w Wojsku Polskim. W 1 Dywizjonie Artylerii Konnej imienia Józefa Bema w Warszawie walczył z Rosjanami do 1921 roku. Do 1924 roku dowódca baterii w 1 i 7 Dywizjonie Artylerii Konnej. Od 1922 roku kapitan. Od 1924 do 1928 roku instruktor i dowódca baterii w Szkole Podoficerów Zawodowych Artylerii. Od 1934 roku do września 1939 roku zastępca Komendanta Zapasu Młodych Koni. Aresztowany we wrześniu 1939 roku przez NKWD – Nadzwyczajną Komisję Spraw Wewnętrznych. Zamordowany wiosną 1940 roku na Ukrainie, ZSRR.

Rotmistrz Bohdan Dobrzański, syn Kazimierza i Apolonii z Pęczalskich. Urodził się 6 września 1901 roku w Ostrowcu, powiat Opaczów. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 5106 z 1920 roku. Od 1916 roku w Polskiej Organizacji Wojskowej, w Radomiu. Wstąpił do szwadronu kawalerii. Front Ukraiński. Obrona Lwowa. Odznaczony odznaką Orłęta. Od 1919 roku w 11 Pułku Ułanów. Od 1919 roku w Centralnej Szkole Jazdy w Przemyślu. Walczył z 11 Pułkiem Ułanów Legionowych do 1921 roku, w wojnie z Rosjanami. Od 1922 roku w Szkole Jazdy w Grudziądzu. Od 1924 roku porucznik. Od 1928 roku w 6 Pułku Ułanów Kaniowskich w Stanisławowie. Od 1932 roku rotmistrz. Od 1931 roku dowódca szwadronu i kwatermistrz w 2 Pułku Strzelców Konnych w Hrubieszowie. We wrześniu 1939 roku walczył z Niemcami pod Mokrą, z Rosjanami pod Krasnobrodem. Jeniec Armii Czerwonej. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

General Konstanty Drucki-Lubecki, syn Hieronima i Marii z domu Gotzendorfa-Grabowska. Urodził się 13 marca 1893 roku w Porochońsku, powiat Pińsk. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3535 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Absolwent Oficerskiej Mikołajewskiej Szkoły Kawaleryjskiej w Petersburgu. Od 1914 roku porucznik. Walczył w Armii Rosyjskiej w II Wojnie Światowej. Od 1917 roku w I Korpusie Polskim generała Józefa Dowbór-Muśnickiego. Razem z rotmistrzem Konstantym Plisowskim zorganizował w Odessie polski oddział kawalerii. Po przybyciu do Bobrujska w 3 Pułku Ułanów. Po demobilizacji I Korpusu w oddziałach samoobrony w Wilnie w 1918 roku. Po przejściu ze szwadronem do Brześcia stworzył 13 Pułk Ułanów Wileńskich. Był jego dowódcą. Po wojnie Polsko-Rosyjskiej zastępca dowódcy 23 Pułku Ułanów Grodzieńskich w Postawach. W latach 1923 – 1925 słuchacz Wyższej Szkoły Wojennej. Od 1926 roku wykładowca i dyrektor nauk w Centrum Wyszkożenia Kawalerii w Grudziądzu. Od 1929 dowódca 2 Pułku Szwoleżerów Rokitniańskich w Starogardzie. Od 1932 roku kierownik taktyki kawalerii w Wyższej Szkole Wojennej. Od 1938 roku zastępca i dowódca Wileńskiej Brygady Kawalerii w Wilnie. Od sierpnia 1939 dowódca Wileńskiej Brygady Kawalerii. Ranny 26 września pod Leszczyną. Jeniec Armii

Czerwonej. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR. Pośmiertnie generał brygady od 1964 roku.

Podpułkownik Zdzisław Dziadulski, syn Leona i Katarzyny z Korneckich. Urodził się 5 grudnia 1896 roku w Krakowie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari z 1920 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Absolwent Szkoły Realnej. Od 1912 roku należał do Drużyn Strzeleckich. Od 4 sierpnia 1914 roku w Legionach Polskich. 1 Pułk Ułanów dowodzonych przez Władysława Belinę-Prażmowskiego. Brał do 1917 roku udział we wszystkich walkach Legionów Polskich. Po kryzysie przysięgowym w 1917 roku, jako poddany austriacki, wcielony do 1 Pułku Ułanów i wysłany na front we Włoszech. Od 1918 roku w Wojsku Polskim. Wachmistrz w 1 Pułku Ułanów przemianowanych na 1 Pułk Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego. Od 1920 roku porucznik, od 1924 roku rotmistrz, od 1932 roku major. Startował na Igrzyskach Olimpijskich w Paryżu 1924, rezerwowy na Igrzyskach Olimpijskich w Amsterdamie 1928. W 1933 roku zastępca dowódcy szwadronu zapasowego 1 Pułku Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego w Warszawie. W 1938 roku zastępca dowódcy 1 Pułku Szwoleżerów podpułkownika dyplomowanego Ludwika Albrechta. We wrześniu 1939 roku w Ośrodku Zapasowym Mazowieckiej Brygady Kawalerii dostał się do niewoli radzieckiej. Jeniec obozu w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Major Leon Dzierdziejewski, syn Onufrego i Marii z Celińskich. Urodził się 26 stycznia 1894 roku w Puzinowicach, gubernia nowogrodzka. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4591 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, trzy razy. Studiował w Instytucie Handlowym w Kijowie. Od 1915 roku w Armii Rosyjskiej. Ukończył Oficerską Szkołę Kawaleryjską w Piotrogradzie. Walczył na froncie I Wojny Światowej. Od 1916 roku podporucznik. Od 1917 roku w I Korpusie Polskim generała Józefa Dowbór-Muśnickiego. Organizator 2 Pułku Ułanów. Od 1918 roku w 2 Pułku Ułanów, dowódca plutonu i szwadronu. Walczył na wszystkich frontach przeciwko Rosji. Rotmistrz, kwatermistrz w 2 Pułku Ułanów Grochowskich imienia generała Józefa Dwernickiego w Suwałkach, major. Od 1931 roku kierownik Rejonowego Inspektoratu Koni w Trokach. We wrześniu 1939 roku zagarnięty do niewoli radzieckiej. Więziony w obozie w Starobielsku. Wiosną 1940 zamordowany w Charkowie, ZSRR.

Rotmistrz Jerzy Dzwonkowski, syn Ludwika i Jadwigi z Koyszorów. Urodził się 22 listopada 1892 roku w Warszawie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3971 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Od 1912 roku w Armii Rosyjskiej. Absolwent Szkoły Chorążych. Od 1913 roku studia rolnicze na Uniwersytecie w Liege, Belgia. W I Wojnie Światowej w Armii Belgijskiej. Od 1915 roku w niewoli niemieckiej. W 1918 roku powrót do Polski, do Wrześni. W Powstaniu Wielkopolskim. W styczniu 1919 roku w 1 Pułku Ułanów Wielkopolskich, później 15 Pułku Ułanów Poznańskich. W 1922 roku ukończył Szkołę Oficerów Zawodowych w Grudziądzu. Poszedł do rezerwy i prowadził odziedziczony majątek rolny w Karnkówku koło Nakła. Od 1927 roku rotmistrz. W 1939 roku w niewoli rosyjskiej. Więzień obozu jenieckiego w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Podpułkownik Tadeusz Justyn Filipowicz, syn Antoniego i Justyny z Derpowskich. Urodził się w 1887 roku w Trembowli, powiat Tarnopol. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 1013 z 1920 roku. Absolwent Akademii Rolniczej w Dublanach. W I Wojnie Światowej w Armii Rosyjskiej. Podchorąży ogniomistrz. Dowodził baterią na froncie rosyjskim i włoskim. Kapitan. Od 1918 roku w oddziałach broniących Lwowa przed Ukraińcami. Walczył na Froncie Rosyjskim. Dowódca dywizjonu i grupy artylerii. Od 1921 roku kierownik Państwowego Stada Ogierów w Sądowej Wiszni koło Lwowa. Znakomity znawca koni. Od 1924 roku podpułkownik. We wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Więziony w obozie jenieckim w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Major dyplomowany Marcin Stanisław Freyman, syn Aleksandra i Olgi z Kwaśnickich. Urodził się 31 stycznia 1898 roku w Bachmaczu na Ukrainie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 40

706 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Absolwent Szkoły Realnej w Kiszyniowie, Szkoły Handlowej w Żytomierzu. Od 1917 roku w Armii Rosyjskiej. Od 1917 roku w II Korpusie Polskim na wschodzie generała Józefa Hallera. Członek Polskiej Organizacji Wojskowej. Po bitwie z Niemcami pod Kaniowem 11 maja 1918 roku kiedy to osiem tysięcy polskich żołnierzy dowodzonych przez generała Józefa Hallera zostało zaatakowanych przez dwunastotysięczną armię niemiecką. Dostał się do niewoli. Od listopada 1918 roku w Wojsku Polskim w 2 Pułku Ułanów. W latach 1919–1920 ukończył Szkołę Podchorążych Piechoty w Warszawie oraz Szkołę Podchorążych Jazdy w Przemyślu. Porucznik. Front 1920 roku i walka z Armią Rosyjską. 17 sierpnia szarżował pod wsią Kaniewo na piechotę rosyjską. Od 1923 roku dowódca szkoły podoficerskiej w 2 Pułku Ułanów Grochowskich imienia generała Józefa Dwernickiego w Suwałkach. W latach 1925–1928 komendant uzupełnień koni w Warszawie. W 1929 roku w Wyższej Szkole Wojennej. Działał w Międzynarodowych Zawodach Jeździeckich organizowanych w Warszawie. W 1931 roku w stopniu rotmistrza w sztabie 2 Dywizji Kawalerii. Szef sztabu. W 1934 roku dowódca szwadronu w 1 Pułku Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego w Warszawie. 1935 rok w Departamencie Kawalerii Ministerstwa Spraw Wojskowych. 1937 rok major. Szef sztabu Mazowieckiej Brygady Kawalerii. Sekretarz Generalny Międzynarodowych Konkursów Hippyckich w Warszawie. We wrześniu w II Wojnie Światowej ranny pod Mińskiem Mazowieckim w walkach Mazowieckiej Brygady kawalerii. Dostał się do niewoli radzieckiej. Więziony w obozie w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Pułkownik Tadeusz Grabowski, syn Władysława i Julii z Wrońskich, urodził się 17 maja 1886 roku w Krakowie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4329 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Absolwent Architektury na Politechnice Lwowskiej. Od 1914 w 3 szwadronie Kawalerii Legionów Polskich. Późniejszy 3 Pułk Ułanów Legionów. Walki na froncie w Karpatach i na Wołyniu. 15 lutego 1918 ranny pod Kostiuchnówką. Internowany w obozie Marmosz Sziget na Węgrzech. Wcielony do Armii Austriackiej. Front we Włoszech. Od 1914 roku chorąży. Od 1918 roku rotmistrz. Od 1918 roku w Wojsku Polskim. Walka w Obronie Lwowa. Po wojnie z Rosją Bolszewicką w 1921 roku. Słuchacz Wyższej Szkoły Wojennej. od 1925 roku zastępca w 4 Pułku Strzelców Konnych Ziemi Łęczyckiej w Płocku. Od 1927 do 1935 dowódca 9 Pułku Strzelców Konnych imienia generała Kazimierza Pułaskiego w Grajewie. od 1928 roku pułkownik. We wrześniu 1939 roku w Biurze Administracyjnym Ministerstwa Spraw Wojskowych. We wrześniu 1939 w niewoli radzieckiej. Więziony w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Major Wacław Haczyński, syn Wacława i Kazimiery z Buczyńskich, urodził się 27 stycznia 1894 roku w Brańszczyku, powiat Pułtusk. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2725 z 1918 roku. Krzyż Walecznych, pięć razy. Uczeń Gimnazjum w Grodnie. Od 1914 roku w 1 Pułku Ułanów Władysława Beliny-Prażmowskiego. Front Rosyjski. W 1917 roku ukończył Oficerską Szkołę Jazdy przy 1 Pułku Ułanów Legionów. Internowany przez Niemców w 1917 roku w Szczypiornie i Łomży. Od 1918 roku w Wojsku Polskim. Podporucznik. Dowódca 1 szwadronu w 7 Pułku Ułanów Lubelskich. Front Ukraiński. Od 1919 Front Litewsko-Białoruski. Od 1921 roku rotmistrz. Stan spoczynku od 1926 roku. Inwalida wojenny. Osadnik wojskowy w majątku Turka. Wójt gminy Wólka Lubelska. Poseł na Sejm IV kadencji 1935–1938. W 1939 roku zgłosił się do Wojska Polskiego. Dostał się do niewoli radzieckiej w Łucku, 18 września. Obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Porucznik Juliusz Heinzl, syn Juliana i Anny z Greyerów, urodził się 15 grudnia 1899 roku w Łodzi. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari z 1920 roku. Matura w Zgromadzeniu Kupców w Łodzi. Studiował na Uniwersytecie Poznańskim. Od 1914 do 1915 roku w harcerstwie w Warszawie. Od 1919 w Wojsku Polskim. Absolwent Szkoły Podchorążych Jazdy w Starej Wsi i Szkoły Podchorążych Piechoty w Warszawie. Podchorąży w 16 Pułku Ułanów Wielkopolskich. Front Rosyjski. Walki z wojskami litewskimi koło Sejn. Podporucznik od 1920 roku. Rezerwa. Od 1922 do 1925 roku pracował w Zarządzie Towarzystwa Przemysłowego J. Heinzl. Prowadził własny majątek pod Łodzią. We wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Więzień obozu w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940

roku w Charkowie, ZSRR.

Major Stanisław Tadeusz Hejnich, syn Kazimierza i Heleny z Rejbów, urodził się 12 grudnia 1894 roku w Wolicy, powiat Jędrzejów. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2818 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Absolwent Szkoły Realnej w Winnicy. Armia Rosyjska. 1915 Szkoła Chorążych w Saratowie. Od 1917 na froncie I Wojny Światowej. Dwa razy ranny. Od 1917 roku w 3 Pułku Ułanów w I Korpusie Polskim generała Józefa Dowbór-Muśnickiego. Od 1918 roku porucznik w Wojsku Polskim. Od 1920 roku w 1 Pułku Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego w Warszawie. Dowódca szwadronu. Front Rosyjski. Po 1921 ukończył Centrum Wyszkożenia Kawalerii w Grudziądzu. 1925 rotmistrz. I Pułk Szwoleżerów. W latach 1925–1930 major w Korpusie Ochrony Pogranicza, Grodno. 1938 rok kwatermistrz w 4 Pułku Ułanów Zaniemeńskich w Wilnie. Od 1931 roku major. Od 1938 roku w 26 Pułku Ułanów Wielkopolskich imienia Hetmana Wielkiego Litewskiego, Jana Karola Chodkiewicza w Baranowiczach. We wrześniu 1939 roku zastępca i dowódca 16 Pułku Ułanów Wielkopolskich imienia generała Gustawa Orlicz-Dreszera. Po walkach z Armią Czerwoną przebiegał się na Węgry. 30 września niewola. Więziony w Samborze. Zamordowany przez Rosjan wiosną 1940 roku na Ukrainie, ZSRR.

Rotmistrz Ludwik Antoni Horodyski, syn Romana i Eugenii z domu Jacobi, urodził się 28 sierpnia 1895 roku we Lwowie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 5422 z 1916 roku. Student Chemii Technicznej Politechniki Lwowskiej. Od 1914 roku w Legionach Polskich w 1 Pułku Legionów. Po kryzysie przysięgowym w 1917 w Armii Austriackiej. Od 1918 roku w Wojsku Polskim walczył z Ukraińcami. Od 1919 w szwadronie rotmistrza Konstantego Dzieduszyckiego w Przemyślu, potem 11 Pułk Ułanów. Oficerska Szkoła Jazdy. Porucznik. Po zakończeniu wojny w 1921 roku do 1925 roku 11 Pułk Ułanów Legionowych imienia Marszałka Edwarda Rydza Śmigłego w Ciechanowie. Instruktor. Rotmistrz. Od 1928 do 1929 roku instruktor w Centrum Wyszkożenia Kawalerii w Grudziądzu. Od 1929 roku adiutant pułku i dowódca szwadronu w 6 Pułku Strzelców Konnych imienia Hetmana Wielkiego Koronnego Stanisława Żółkiewskiego w Żółkwi. Od 1935 roku dowódca taborów w 23 Dywizji Piechoty. Od 1938 roku w 6 Pułku Ułanów Kaniowskich w Stanisławowie. W 1939 roku we Wrześniu więziony we Lwowie. Wiosną 1940 roku zamordowany na Ukrainie.

Major dyplomowany Michał Kłopotowski, syn Franciszka i Rozalii z Pawłowskich, urodził się 20 września 1894 roku w Tłumaczu koło Stanisławowa. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4569 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Absolwent Gimnazjum Klasycznego w Stanisławowie. Drużyny Strzeleckie. Od 1914 roku w Legionach Polskich. W 1915 roku niewola rosyjska. Od 1918 roku w 1 Pułku Ułanów Wojska Polskiego na Syberii. Szkoła kawalerii. Chorąży. Walki z bolszewikami. W 1920 roku powrót do Polski przez Charbin. 18 Pułk Ułanów Pomorskich i walki na froncie. Adiutant Pułku. Dowódca szwadronu. 1928 rok rotmistrz. Przeniesiony do 2 Pułku Ułanów Grochowskich imienia generała Józefa Dwernickiego w Suwałkach. W latach 1931–1932 Wyższa Szkoła Wojenna. Od 1932 do 1933 sztab w Brygadzie Kawalerii Białystok. Od 1933 szef sztabu w Samodzielnej Brygadzie kawalerii w Stanisławowie. 1936 major. Od 1937 wykładowca w Wyższej Szkole Wojennej. W marcu 1939 roku Armia Kraków. Więzień obozu w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Rotmistrz Jan Mikołaj Kossowski, syn Karola i Michaliny z Dobraczyńskich, urodził się 5 grudnia 1888 roku w Wąwolnicy koło Kazimierza, powiat Puławy. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2738 z 1920 roku. Krzyż Walecznych. Po ukończeniu szkoły w Zwierzyńcu na Lubelszczyźnie i Petersburgu. Służył od 1905 do 1917 roku. Armia Rosyjska. Front I Wojny Światowej. Szkoła Chorążych w Petersburgu. Służba w Lejbguardii Pułku Izmaïłowskiego. Od 1918 roku w I Korpusie Polskim generała Józefa Dowbór-Muśnickiego. Walczył na froncie Ukraińskim. Kolejno 3 Pułk Ułanów, 2 Pułk Ułanów, 7 Pułk Ułanów. Wojna z Rosjanami. Ciężko ranny pod Żółkwią. Po wyjściu ze szpitala 201 Ochotniczy Pułk Szwoleżerów. Dowódca szwadronu karabinów maszynowych. W 1926 roku rotmistrz. Rezerwa. Do 1928 roku Straż Graniczna w Zalesiu i Rajgrodzie. Po przejściu na emeryturę

prezes Ochotniczej Straży Pożarnej w Wąwolnicy. W 1939 roku we Wrześniu tabory 18 Dywizji Piechoty. Do niewoli radzieckiej dostał się we wrześniu 1939 roku w Werbie pod Włodzimierzem Wołyńskim. Więziony w Kijowie, w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Pułkownik Czesław Kozierowski, syn Konstantego i Aleksandry z Gołkowskich. Urodził się 20 kwietnia 1890 roku w Wilnie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 5039 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, trzy razy. Ukończył Korpus Kadetów w Połocku w 1907 roku i Szkołę Podchorążych Kawalerii w Jelizawietgradzie w 1910 roku. Od 1914 do 1917 roku na froncie I Wojny Światowej. Rotmistrz. W 1917 roku I Korpus Polski generała Józefa Dowbór-Muśnickiego. Ucieczka do Murmańska. Więziony w 1918 roku. Po powrocie do Mińska w 1919 roku w Polskiej Organizacji Wojskowej. 3 Pułk Ułanów. Front Rosyjski. Dowódca szwadronu ciężkich karabinów maszynowych. Zastępca dowódcy pułku. Od końca wojny polsko-rosyjskiej w 1920 roku dowódca 4 Pułku Ułanów Zaniemeńskich w Wilnie do 1932 roku. W 1922 roku podpułkownik, 1927 roku pułkownik. W 1932 roku stan spoczynku. Prezes Polskiego Czerwonego Krzyża w Wilnie. We Wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Więziony w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Rotmistrz Stanisław Kazimierz Krahelski, syn Mieczysława i Antoniny z Korczyców, urodził się 11 stycznia 1899 roku w Ułasowszczyźnie, powiat Wołkowysk. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 12 180 z 1939 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Uczeń Szkoły Realnej Polskiej Macierzy Szkolnej w Piotrogradzie. Matura 1918 rok. Należał od 1917 roku do Harcerstwa Polskiego Polskiej Organizacji Wojskowej. Od 1918 roku Wydział Inżynierii Lądowej Politechniki w Warszawie. 1 Pułk Ułanów Krechowieckich, od 1918 roku. Walczył do 1920 roku na Froncie Ukraińskim i Rosyjskim. W 1920 roku kontuzjowany w bitwie pod Chotyniem, na Wołyniu. Urlop akademicki. W 1920 roku studia w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. W lipcu 1920 roku Szkoła Podchorążych Piechoty i Centrum Wyszukolenia Kawalerii w Grudziądzu. 20 sierpnia 1921 roku podporucznik. Od 1923 roku porucznik. Dowódca plutonu, szwadronu w 1 Pułku Ułanów Krechowieckich imienia pułkownika Bolesława Mościckiego w Augustowie. 1930 rok Korpus Ochrony Pogranicza w szwadronach Dederkały i Zaleszczyki w Brygadzie KOP Wołyń. Od 1935 roku rotmistrz. Od 1937 roku instruktor w Szkole Podchorążych Kawalerii dla Podoficerów w Bydgoszczy. We wrześniu 1939 roku dowódca szwadronu w 10 Pułku Strzelców Konnych 10 Brygady Kawalerii Zmotoryzowanej dowodzonej przez pułkownika Stanisława Maczka. Ranny 2 września. Niewola radziecka. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Rotmistrz Jerzy Franciszek Kuszel, syn Wincentego i Franciszki z Boreckich, urodził się 21 stycznia 1893 roku w Koszycach, powiat Pińczów. Kawaler Orderu Virtuti Militari numer 5479 za bitwę pod Rokitną w 1915 roku. W 1910 roku ukończył Gimnazjum w Kielcach. Pracował w majątku rodziców. 23 sierpnia 1914 roku w Legionach Polskich. Front. 2 Pułk Ułanów. 13 czerwca 1915 roku szarża pod Rokitną. Kontuzja. Od 1918 roku w Wojsku Polskim. 2 Pułk Ułanów Grochowskich 6 Pułk Ułanów Kaniowskich. Walka na Froncie Rosyjskim. Od 1920 roku 5 dywizjon taborów. 1920 rok porucznik. 1924–1925 Centrum Wyszukolenia Kawalerii w Grudziądzu. Dowódca plutonu w 2 Pułku Ułanów Grochowskich imienia generała Józefa Dwernickiego. Od 1934 8 Pułk Strzelców Konnych, dowódca szwadronu i adiutant Pułku. W 1929 roku rotmistrz. 1934 stan spoczynku. 26 sierpnia roku zmobilizowany do 1 Pułku Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego. 1 Września 1939 roku walki, Chorzele, Przasnysz. 2 października 1939 niewola radziecka. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Rotmistrz Mikołaj Maciejowicz, syn Dymitra i Aleksandry z Deszków urodził się 3 lipca 1897 roku w Puławach. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 340 z 1920 roku. Krzyż Walecznych. Absolwent Korpusu Kadetów w Woroneżu i Szkoły Junkrów. Do 1919 roku Armia Rosyjska. 1919 roku Wojsko Polskie. 1 Pułk Szwoleżerów Armii generała Józefa Hallera. 4 Pułk Strzelców Konnych z którym wyruszył na Front Rosyjski. Po 1921 roku dowódca szwadronu w 10 Pułku Strzelców Konnych. 1929–1932 Centrum Wyszukolenia Kawalerii. Od 1939 roku w 10 Pułku Strzelców Konnych

zmotoryzowanych. We wrześniu 1939 roku aresztowany przez żołnierzy radzieckich przy przekraczaniu granicy rumuńskiej. Więziony w Stanisławowie i Odessie. Wiosną 1940 zamordowany na Ukrainie.

Major Antoni Massalski, syn Stanisława i Marii ze Straszewiczów, urodził się 29 czerwca 1894 roku w Merefie, gubernia charkowska. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 1952. Krzyż Walecznych, dwa razy. Absolwent Oficerskiej Szkoły Kawalerii w Jelizawietgradzie w 1915 roku. Chorąży. Na froncie I Wojny Światowej w Armii Rosyjskiej do 1917 roku. Porucznik. W grudniu 1917 roku w I Korpusie Polskim w Oficerskim Legionie Jazdy. Walki z bolszewikami w 4 Dywizji Strzelców dowodzonej przez generała Lucjana Żeligowskiego, w 1 Pułku Ułanów. W 1918 roku powrót do kraju. Walczył na Froncie Rosyjskim do 1920 roku. Dowódca szwadronu, pułku. Udział w ofensywie na Kijów. 20 sierpnia 1920 roku ranny pod Chłopiatynem. Po 1920 roku 24 Pułk Ułanów. 1920 rok 20 Pułk Ułanów imienia Króla Jana III Sobieskiego w Rzeszowie. 1927 rok major. Hodowca koni. Od 1929 roku do II Wojny Światowej rejonowy inspektor koni w Równem. We wrześniu 1939 roku Niewola radziecka. Obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Major Kazimierz Mikołajewski, syn Jana i Kazimiery z Rylskich urodził się 4 maja 1894 roku w Radomsku. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 1047 z 1920 roku. Krzyż Walecznych. W 1913 roku wyjechał do Rosji. Wstąpił do pułku kawalerii w Gatczynie i tam ukończył szkołę podoficerską. Od 1915 roku do 1916 roku na froncie I Wojny Światowej. Od 1917 roku wyszukiwał Polaków w armii rosyjskiej i razem z nimi wstąpił do 1 Pułku Ułanów I Korpusu Polskiego generała Józefa Dowbór-Muśnickiego. Odcięty od pułku przy pomocy ambasady francuskiej w maju 1919 roku wyjechał do Murmania. Jako oficer werbunkowy Armii Polskiej wyjechał do Archangielska. Chorąży, znalazł się we Francji i Błękitnej Armii generała Józefa Hallera. Po powrocie do Polski służył w 4 Pułku Strzelców Konnych, przemianowanych na 6 Pułk Strzelców Konnych Podporucznik z 1921 roku, porucznik z 1922 roku. Od 1924 roku w Korpusie Ochrony Pogranicza. Od 1928 roku rotmistrz. Sztab 4 Dywizji Kawalerii. Przeniesiony do 5 Pułku Ułanów Zasławskich w Ostrołęce. Służył do 1937 roku. Stopień majora. We Wrześniu 1939 roku dowódca Kawalerii Dywizyjnej 7 Dywizji Piechoty. Niewola radziecka. Obóz jeniecki w Starobielsku. Wiosną 1940 roku zamordowany w Charkowie, ZSRR.

Rotmistrz Józef Milewski, syn Kazimierza i Wandy z Wilkońskich. Urodził się 10 kwietnia 1892 roku w Bieganowie, województwo poznańskie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 1320 z 1920 roku. Krzyż Walecznych cztery razy. W 1912 roku matura w Krakowie. Praca w gospodarstwie rolnym. Od 1915 do 1918 w Armii Niemieckiej na froncie I Wojny Światowej. Służba w kawalerii i artylerii. W grudniu 1918 roku w Powstaniu Wielkopolskim. Walki w Poznaniu, Biedrusku, pod Zbąszyniem. W lipcu 1919 roku 16 Pułk Ułanów Wielkopolskich. 1920 rok Szkoła Jazdy w Przemyślu. Front. Od lipca 1920 roku 15 Pułk Ułanów Poznańskich. Walczył na Froncie Rosyjskim pod Łomżą, Ostrołęką, Ciechanowem, Mławą, z 2 Dywizją Jazdy. Walki od Bugu po Zviahel. Wypad na Żytomierz i Korosteń. W 1922 roku rotmistrz i przeniesienie do rezerwy. Do 1930 roku gospodarka w majątku rodziców w Bieganowie, potem po ożenieniu majątek żony w Garbach powiat Środa. Od 1932 roku dzierżawa majątku państwowego w Łopuchowie. powiat Oborniki. We wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu. ZSRR.

Major Franciszek Mrowec, syn Zygmunta i Zofii z Jangustynów. Urodził się 25 lipca 1899 roku w Leżajsku. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4901 z 1920 roku. Krzyż Walecznych cztery razy. Należał do drużyn skautowych, od lipca 1914 roku w Strzelcu. Od 1915 roku po szkole podoficerskiej w Legionach Polskich. W batalionie pułkownika Teodora Furgalskiego. Front do 1917 roku. W 1917 roku Walki pod Kostiuchnowką, Kuklą, nad Styrem i Stochodem. W II Korpusie Polskim generała Józefa Hallera. Po odmowie złożenia w 1917 roku przysięgi Cesarzowi AustroWęgier wcielony do Armii Austriackiej. Front Włoski I Wojny Światowej. W listopadzie 1918 roku, będąc na urlopie, zdezerterował z Armii Austriackiej. Wojsko Polskie. Wcielony do 9 Pułku Artylerii Polowej. Od kwietnia 1919 roku porucznik. 3 Pułk Artylerii Polowej. Walki z bolszewikami do końca 1920 roku. Od 1921 roku w 27 Pułku Artylerii Polowej we Włodzimierzu Wołyńskim. W 1925 roku porucznik Mrowec

w Centralnym Obozie Szkolenia Kawalerii w Grudziądzu. Od 1926 roku kapitan Franciszek Mrowec zostaje instruktorem jazdy konnej w Centrum Wyszukolenia Artylerii w Grudziądzu. Jeździ sam konno w sporcie. Mistrz Polski w Skokach przez Przeszkody w 1932 roku. Przygotowywał się do Igrzysk Olimpijskich w Los Angeles 1932. Jeźdźcy nie popłynęli z powodu braku pieniędzy. Sukcesy sportowe odnosił na koniu Moskal. W latach 1931–1933 w 6 Pułku Artylerii Polowej a następnie w 5 Dywizjonie Artylerii Konnej w Krakowie. We Wrześniu 1939 roku dowódca 1 Dywizjonu 6 Pułku Artylerii Lekkiej w Pszczynie. Walczył w Armii Kraków. Po Bitwie pod Tomaszowem Lubelskim 23 września ranny. Niewola niemiecka. Szpital w Zamościu. Stamtąd zabrany przez Rosjan. Więzień obozu w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Podpułkownik Józef Pajak, syn Józefa i Zofii ze Świerczewskich, urodził się 30 stycznia 1893 roku we Lwowie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 5559 za Kampanię Wojenną 1919–1920 roku. Krzyż Walecznych. Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie. Wydział Prawa. W latach 1911–1918 Armia Austriacka. Front I Wojny Światowej. 1915 podporucznik. 1917 porucznik. W 1918 wstąpił do Wojska Polskiego, 8 Pułk Ułanów. Na frontach z Rosjanami. Rotmistrz 1919 rok. Po zakończeniu wojny od 1921 roku w 8 Pułku Ułanów imienia Księcia Józefa Poniatowskiego w Krakowie, adiutant pułku, szef Sztabu w 10 Brygadzie Kawalerii. W 1924 roku ukończył kurs w Centrum Wyszukolenia Kawalerii w Grudziądzu. Przydzielony do 22 Pułku Ułanów Podkarpackich w Brodach. Zastępca dowódcy. W latach 1924–1929 instruktor w Obozie Szkolenia Kawalerii. Komendant Szkoły Podchorążych Kawalerii w Grudziądzu. Major 1928 rok. Od 1929 roku zastępca dowódcy 5 Pułku Ułanów Zasławskich w Ostrołęce. Od 1932 roku podpułkownik. Zastępca dowódcy w 3 Pułku Szwoleżerów imienia pułkownika Jana Koziatulskiego w Suwałkach. W 1937 roku dowódca 27 Pułku Ułanów imienia Króla Stefana Batorego w Nieświeżu. We Wrześniu 1939 roku Pułk walczył w Nowogródzkiej Brygadzie Kawalerii dowodzonej przez generała Władysława Andersa. Po ostatniej walce już nie z Niemcami a Rosjanami 27 września pod Władypolem podpułkownik Józef Pajak postanowił poddać się nie Niemcom a Rosjanom. Niewola radziecka. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Major dyplomowany Stanisław Piotrowski, syn Feliksa i Eleonory z Pawłowskich, urodził się 22 grudnia 1895 roku w Częstochowie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 285 z 1920 roku. Krzyż Walecznych dwa razy. W 1913 roku rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej. Od 1914 roku w Legionach Polskich. Od 1915 roku w 1 Pułku Ułanów. Walczył w Legionach na wszystkich frontach aż do internowania przez Niemców w 1917 roku w Szczypiornie. Pracował w Polskiej Organizacji Wojskowej. Od 1918 roku w Wojsku Polskim. Front 1919 roku w 11 Pułku Ułanów. W 1920 roku w 1 Pułku Szwoleżerów. Walczył na froncie z Rosjanami do 1920 roku. Po zakończeniu wojny w 1020 roku ukończył kurs Dowódców Szwadronów w Grudziądzu. 15 Pułk Ułanów Poznańskich. 1925 rok instruktor w Centrum Wyszukolenia Kawalerii w Grudziądzu do 1929 roku. Powrót do 15 Pułku Ułanów Poznańskich. W latach 1931–1932 Wyższa Szkoła Wojenna. Szef sztabu w brygadzie Kawalerii w Suwałkach. Od 1934 roku w Poznaniu w Dowództwie Okręgu Korpusu w Wydziale Mobilizacyjnym i Uzupełnień. Od 1937 roku w Dowództwie Okręgu Korpusu VIII. We Wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Generał brygady Konstanty Plisowski, syn Karola i Marii z Hołubów, urodził się 8 czerwca 1890 roku we wsi Nowosiółka na Podolu. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2266 z 1920 roku. Krzyż Walecznych. Absolwent Korpusu Kadetów w Odessie i Nikołajewskiej Szkoły Jazdy w Petersburgu. Od 1908 do 1917 roku w Armii Rosyjskiej. W listopadzie 1917 roku z 12 dywizjonu jazdy sformował szwadron polski i wcielił do 1 Pułku Ułanów I Korpusu Polskiego na Wschodzie. Po rozbrojeniu Korpusu przez Niemców przedostał się jesienią 1918 roku na Kubań. Od stycznia 1919 roku dowódca 14 Pułku Ułanów w Odessie. Do Polski wrócił z 4 Dywizją Strzelców generała Lucjana Żeligowskiego. Walki na Froncie Ukraińskim. 1920 rok dowódca IV a następnie VI Brygady Jazdy, przejściowo 1 Dywizji Jazdy w Stanisławowie. Od 1921 do 1927 roku dowódca XI Brygady Kawalerii w Krakowie. 1923 rok kurs w Centrum Wyższej Szkoły Wojennej. Od 1927 do 1930 roku dowódca Samodzielnej Brygady Kawalerii. 1929 generał brygady. Od 1930 roku stan spoczynku. We Wrześniu

1939 roku dowódca obrony twierdzy Brześć. Zastępca dowódcy Grupy Operacyjnej Kawalerii generała Władysława Andersa. We Wrześniu 1939 dowódca Nowogródzkiej Brygady Kawalerii. Jeniec Armii Czerwonej. Więziony w obozie w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Pułkownik dyplomowany Władysław Płonka, syn Wojciecha i Anny z Drożdżów, urodził się 31 stycznia 1895 roku w Jodłowniku, powiat Limanów. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3686 z 1920 roku. Absolwent Gimnazjum Przyrodniczego w Stanisławowie. Od 1914 roku w Legionach Polskich. Walczył w 9 kompanii 2 Pułku Piechoty w Karpatach. Kontuzjowany. Po wyleczeniu 5 szwadron 2 Pułku Ułanów Legionów. Front Rosyjski. W Wojsku Polskim od 1919 roku w grupie kawalerii rotmistrza Władysława Dunin Borkowskiego przemianowanej w 1919 roku na 9 Pułk Ułanów Małopolskich. Walczył w nim przez rok 1920 na Froncie Rosyjskim. Po wojnie 1920 roku w 9 Pułku Ułanów Małopolskich w Trembowli. 1931 rok ukończenia Wyższej Szkoły Wojennej. Brygada Kawalerii Toruń. Szef sztabu. Od 1932 roku szef sztabu w Centrum Wyszkozenia Kawalerii w Grudziądzu. Od 1935 roku w 9 Pułku Ułanów Małopolskich w Trembowli. 1937 rok pułkownik. Dowódca 22 Pułku Ułanów Podkarpackich w Brodach. We Wrześniu 1939 roku walczył w Kresowej Brygadzie Kawalerii ze swoim pułkiem w Armii Łódź. Następnie Lubelszczyzna. 23 września zorganizował Grupę Kawalerii Chełm. Stoczył zwycięską walkę z dywizjonem pancernym 27 dywizji niemieckiej. Broń nakazał złożyć przed Armią Czerwoną. Niewola radziecka w obozie jenieckim w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie.

Rotmistrz Wincenty Poklewski Koziell, syn Józefa i Julii z domu Poklewska-Koziell, urodził się 25 listopada 1889 roku w Talicy, Rosja. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2820 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Syn powstańca z 1863 roku. Matura w Jekatierynburgu. 1913 rok, ukończenie Akademii Rolniczej w Dublanach koło Lwowa. Gospodarował we własnym majątku Kostki w powiecie wileńskim. W 1917 roku podporucznik. Służył przy ochronie armat w Petersburgu. Agitował polskich robotników by wstępowali do I Korpusu Polskiego. Od 1917 w 3 Pułku Ułanów w I Korpusie Polskim generała Józefa Dowbor Mościckiego. Za walki odznaczony amarantową wstążką. Od 1918 roku w Wojsku Polskim w 3 Pułku Ułanów Do maja 1920 roku instruktor w Centralnej Szkole Podoficerskiej w Przemyślu. W 203 Pułku Ułanów porucznik, dowódca szwadronu. Front Rosyjski. Od 1921 roku rotmistrz. Rezerwa. W 1924 roku Szkoła Samochodów Pancernych w Saumur, Francja. Szwadron pancerny w 1 Dywizji Kawalerii i 5 Brygady Kresowej 1929 rok stan spoczynku. Gospodarował w swoim majątku Ludwinowo, powiat Nowa Wilejka. We wrześniu 1939 roku po walkach z Armią Czerwoną, obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Pułkownik dyplomowany Jan Władysław Rozwadowski, syn Bronisława i Wandy z Kamieniewskich, urodził się 23 listopada 1889 roku, w Majdanie Starym, powiat Kamionka Strumiłowa, województwo lwowskie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2527, za zasługi w okresie wojny na Froncie Galicyjskim. W 1909 roku ukończył szkołę wojskową w Hranicy na Morawach. Podporucznik w 4 Pułku Ułanów w Armii Austriackiej. W 1914 roku absolwent Szkoły Wojennej w Wiedniu. Porucznik. Oficer Sztabu Generalnego w obronie twierdzy Przemyśl. Od 1915 roku niewola rosyjska. Po zwolnieniu rotmistrz w Sztapie 12 Brygady Piechoty Armii Austriackiej. Front Włoski. Od listopada 1919 Wojsko Polskie. Szef Sztabu Grupy Operacyjnej pułkownika Minkiewicza. Front Galicyjski. Od 1919 do 1920 roku Oddział III Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego, szef Oddziału IV 6 Armii. Szef Sztabu 2 Dywizji Jazdy, zastępca szefa Sztabu Dowództwa Frontu Małopolskiego. Wojnę z Rosją Bolszewicką zakończył w 1920 roku jako szef Sztabu 12 dywizji Piechoty. Od 1921 roku szef Sztabu Dowództwa Okręgu VI. W latach 1922–1923 zastępca dowódcy 8 Pułku Ułanów imienia Księcia Józefa Poniatowskiego w Krakowie. Od 1923 roku w École Supérieure de Guerre w Paryżu. Od 1926 roku Generalny Inspektorat Sił Zbrojnych. Od 1927 roku dowódca 3 Pułku Strzelców Konnych imienia Hetmana Polnego Koronnego Stefana Czarnieckiego w Wołkowysku. Od 1934 roku stan spoczynku. Mieszkał we Lwowie i pracował w Wojskowym Biurze Historycznym. We Wrześniu 1939 roku organizator Straży Obywatelskiej. Od grudnia 1939 roku więziony na Lwowskich Brygidkach i na

Zamarstynowie. Zamordowany wiosną 1940 roku na Ukrainie.

Major Karol Stefan Rudnicki, syn Zygmunta i Stefanii z Marynowskich urodził się 13 października 1898 roku w Żydaczowie, powiat Trembowła. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 12 228 za kampanię wrześniową 1939 roku. Krzyż Walecznych. 1908 rok Szkoła Ludowa w Żółkwi. 1914 Gimnazjum Klasyczne w Trembowli. Matura we Lwowie. W 1916 roku III Gimnazjum Klasyczne. Od 1916 roku w Armii Austriackiej. I Wojna Światowa. Walki w piechocie na Froncie Włoskim, Rumuńskim, Ukraińskim. Po rozpadzie monarchii Austro-Węgierskiej w Polskiej Organizacji Wojskowej. Więziony przez Ukraińców w Brodach. Od czerwca 1919 podporucznik w 6 Pułku Ułanów Kaniowskich, Dowódca plutonu, szwadronu, Walki z Ukraińcami i Rosjanami. Porucznik od 1921 roku. Służba w 6 Pułku Ułanów Kaniowskich w Stanisławowie. Instruktor Jazdy w Szkole Podoficerów Zawodowych Kawalerii w Jaworowie. 1927 rok rotmistrz. Od 1930 w 12 Pułku Ułanów Podolskich w Białokrynicy. Dowódca szwadronu, oficer mobilizacyjny, kwatermistrz, zastępca dowódcy pułku. Od 1938 roku zastępca 27 Pułku Ułanów imienia Króla Stefana Batorego w Nieświeżu. Po walkach z Rosjanami 27 września 1939 roku niewola rosyjska. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie.

Rotmistrz Kazimierz Skowroński-Prus, syn Waclawa i Felicji z Walickich, urodził się 18 grudnia 1900 roku w Szpikowie na Podolu. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari za walki z Niemcami we Wrześniu 1939 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Komendant Hufca Harcerskiego w szkole w Niemirowie. W grudniu 1917 roku w oddziale partyzanckim rotmistrza Szemiota w Winnicy. W 1918 roku z oddziałem wcielony do szwadronu Ziemi Humanńskiej. Po bitwie pod Kaniowem 11 maja 1918 roku rozbrojony przez Niemców, odesłany do twierdzy w Kijowie skąd uciekł. Wstąpił do II Korpusu Polskiego. Przedostał się na Kubań. Z polskim szwadronem walczył z Rosjanami. Od listopada 1918 roku w Wojsku Polskim, w Pułku Ułanów stworzonego przez majora Konstantego Plisowskiego w Odessie. W Pułku będącym w 4 Dywizji Piechoty Strzelców generała Lucjana Żeligowskiego walczył z 14 Pułkiem Ułanów do końca Wojny Polsko-Rosyjskiej 1920 roku. 1922 ukończył Szkołę Podchorążych w Warszawie, w 1923 roku Oficerską Szkołę Kawalerii w Grudziądzu. Podporucznik, przydzielony do 12 Pułku Ułanów Podolskich w Białokrynicy. 1925 rok porucznik, instruktor w Szkole Podchorążych Rezerwy Kawalerii we Lwowie. Od 1928 roku dowódca plutonu w 3 Pułku Ułanów imienia Księcia Józefa Poniatowskiego w Krakowie. 1932 rok ukończył w Zegrzu kurs łączności. W 1934 kurs dowódców szwadronu w Centrum Wyszkozenia Kawalerii w Grudziądzu. Dowódca szwadronu, rotmistrz a od 1937 roku adiutant w 8 Pułku Ułanów imienia Księcia Józefa Poniatowskiego w Krakowie. Wojnę polską z Niemcami w 8 Pułku Ułanów Śląskich Armii Kraków. Po najeździe radzieckim na Polskę 17 września, po ostatnich walkach na Lubelszczyźnie przedierał się na Węgry. Niewola. Obóz radziecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Podpułkownik dyplomowany Jerzy Skrzydlewski, syn Mieczysława i Zofii z domu Lossow, urodził się 28 sierpnia 1896 roku w Zbrudzewie, powiat Śrem, poznańskie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3905 z 1919 roku Krzyż Walecznych, trzy razy. Po Gimnazjum Humanistycznym w Ettal, Bawaria studia prawnicze na Uniwersytecie w Monachium. Od 1915 do 1919 roku w Armii Niemieckiej. Front I Wojny Światowej. W 1919 roku w Poznaniu wstąpił do 1 Pułku Ułanów Wielkopolskich przemianowanych na 15 Pułk Ułanów Poznańskich. Rotmistrz 1919 rok, walki z Rosjanami do końca 1920 roku. Po wojnie służy w 15 Pułku Ułanów Poznańskich w Poznaniu. 1922–1924 absolwent Wyższej Szkoły Wojennej. Przydzielony do Dowództwa Okręgu Korpusu I. Od 1926 roku Dowództwo Okręgu Korpusu X. Od 1932 roku zastępca dowódcy 13 Pułku Ułanów Wileńskich w Nowej Wilejce. 1933 rok kurs oficerów sztabowych w Centrum Wyszkozenia Kawalerii w Grudziądzu i powrót do 13 Pułku Ułanów Wileńskich stacjonujących w Nowej Wilejce. Od 1936 roku podpułkownik. We wrześniu 1939 roku po ostatnich już walkach najpierw z Niemcami a na końcu 27 września pod Władypolem z Rosjanami. Niewola radziecka. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie.

General brygady Piotr Skuratowicz, syn Jana i Eleonory z Oleszkiewiczów, urodził się 1 sierpnia 1891 roku w Filipkowiczach, powiat Bobrujsk na Białorusi. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 942 za kampanię rosyjską w 1920 roku kiedy dowodził IV dywizjonem 4 Pułku Strzelców Konnych 12 Dywizji Piechoty. Absolwent Suworowskiego Korpusu Kadetów w Płocku. Służba w 6 Pułku Huzarów. Walczył z nim w Armii Rosyjskiej od 1914 roku w I Wojnie Światowej. Od 1917 roku w lotnictwie w I Korpusie Polskim generała Józefa Dowbór-Muśnickiego. Po kapitulacji Korpusu przed Niemcami pojechał do Murmańska. Stamtąd do Anglii i Francji. Armia Błękitna generała Józefa Hallera. Dowódca szwadronu. Powrót z Armią Błękitną do Polski. Dowódca IV dywizjonu w 4 Pułku Strzelców Konnych. W 1924 roku instruktor w obozie szkolnym kawalerii i Komendant Centrum Wyszkozenia Kawalerii. Od 1929 do 1932 roku dowódca 10 Pułku Strzelców Konnych w Łańcucie. Redaktor Komisji Regulaminowej Kawalerii. Od października 1932 roku dowódca 12 Brygady Kawalerii. Od 1937 roku szef Departamentu Kawalerii Ministerstwa Spraw Wojskowych. 1939 rok generał brygady. We Wrześniu 1939 organizował oddziały obrony nad Styrem w rejonie Łucka. 17 Września po agresji ZSRR na Polskę dostał się do niewoli radzieckiej. Osadzony w obozie jenieckim w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Major dyplomowany Adam Lech Sołtan, syn Bohdana i Marii z Sołtanów, urodził się 24 września 1898 roku w Polanówce, powiat Puławy. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2591 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Absolwent Polskiego Gimnazjum Męskiego w Kijowie. W 1917 roku w I Korpusie Polskim. Od 1918 roku w Wojsku Polskim. 1 Pułk Ułanów. Walczył na wszystkich frontach polskich do końca 1920 roku. Podchorąży, dowódca szwadronu karabinów maszynowych. 1920 rok ukończył szkołę podchorążych. Podporucznik. 1 Pułk Ułanów Krechowieckich imienia pułkownika Bolesława Mościckiego w Augustowie. 1921 rok ukończył Centrum Wyszkozenia Kawalerii w Grudziądzu. W 1932 roku Wyższą Szkołę Wojenną. Wykładowca historii i geografii w Centrum Wyszkozenia Kawalerii w Grudziądzu. Od 1933 roku dyrektor nauk w Szkole Podchorążych Kawalerii. We wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Rotmistrz Stanisław Henryk Szczucki, syn Juliusza i Bogumiły z Bodnarów. Urodził się 20 lipca 1892 roku w Antoninach, powiat Zasław. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4491 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Absolwent Handlowej Szkoły Rontalera w Warszawie i w Krzemieńcu. Od 1913 w Armii Rosyjskiej. Absolwent Szkoły Kawalerii w Jelizawietgradzie. Front I Wojny Światowej. Od 1918 w III Korpusie Polskim w Rosji generała Eugeniusza de Henning-Michaelisa który zginął we wrześniu 1939 roku pod Sinołęką koło Kałuszyna. Internowany przez Austriaków. Od 1919 roku w Wojsku Polskim. Walczył w szwadronie Ziemi Warszawskiej na Froncie Litewsko-Białoruskim. Służył w 3 Pułku Ułanów. Dowódca szwadronu. Następnie 8 Pułk Ułanów imienia Księcia Józefa Poniatowskiego w Krakowie. Od 1928 roku dowódca szwadronu pionierów w 5 Brygadzie Kawalerii. Od 1937 roku kwatermistrz w dywizjonie przeciwpancernym w Rzeszowie. We wrześniu 1939 roku w niewoli radzieckiej. Obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Rotmistrz Józef Szumski, syn Aleksandra i Julii z Czekanowskich, urodził się 26 marca 1889 roku w majątku Woronowo, powiat Lida. kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3072. Krzyż Walecznych, trzy razy. Absolwent Gimnazjum Filologicznego w Omsku. Od 1910 Front I Wojny Światowej w wojsku rosyjskim. Od 1917 roku w 10 Pułku Strzelców Konnych I Korpusu Polskiego. Odznaka amarantowej wstążki Legii Honorowej. Od 1918 roku podchorąży, dowódca plutonu. Od 1919 roku w 1 Pułku Szwoleżerów. Walczył z nim do końca 1920 roku. Od 1920 roku podporucznik, od 1923 roku porucznik. W 1928 roku 26 Pułk Ułanów Wielkopolskich imienia Hetmana Wielkiego Litewskiego, Jana Karola Chodkiewicza w Baranowiczach. Więzień obozu w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Major Stanisław Szydłowski, syn Wenantego i Julii z Zembrowskich, urodził się 2 września 1896 roku

we Lwowie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 5468 z 1915 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Absolwent Szkoły Handlowej w St. Gallen, Szwajcaria. Od 1914 roku w Legionach Polskich w 2 Pułku Ułanów. Od 1918 roku w Wojsku Polskim w 2 Pułku Szwoleżerów Rokitniańskich. Walki na Froncie Rosyjskim do końca 1920 roku. Porucznik, rotmistrz. Od 1922 roku w rezerwie z przydziałem do 20 Pułku Ułanów imienia Króla Jana III Sobieskiego w Rzeszowie. Dyrektor Handlowy Fabryki Tektury i Papieru Fordon w Warszawie. We Wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Więziony w obozie jenieckim w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Major Jan Śląski, syn Ludwika i Marii ze Świackich, urodził się 7 grudnia 1895 roku w majątku Trzebcz-Szlachecki powiat Chełmno. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4317 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Ukończył Gimnazjum Realne w Bydgoszczy. Od 1915 roku w Armii Niemieckiej. 13 Pułk Ułanów w Hanowerze. Absolwent Szkoły Podchorążych Kawalerii w Döbritz koło Berlina. Podporucznik. Od 1916 do 1917 roku instruktor w 2 Pułku Legionów. Walczył na Froncie Rosyjskim i Francuskim. Od 1919 roku w Polskiej Organizacji Wojskowej. Od 1919 roku Wojsko Polskie. 2 Pułk Ułanów Wielkopolskich przemianowany na 16 Pułk Ułanów Wielkopolskich. Dowódca szwadronu. Front Rosyjski. Od 1921 roku rezerwa. Prezes Pomorskiego Związku Ziemian. Poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej IV kadencji z 1935–1938 roku z listy Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem a od 1938 do 1939 roku senator bezpartyjny. Od 1939 roku major. We wrześniu 1939 roku ochotnik Ośrodka Zapasowego Kawalerii w Garwolinie w 16 Pułku Ułanów Wielkopolskich imienia generała Gustawa Orlicz-Dreszera. Niewola radziecka. Więzień obozu jenieckiego w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Porucznik Mieczysław Józef Targowski-Tarnawa, syn Józefa i Zofii ze Skowrońskich, urodził się 1 stycznia 1891 roku w Tokarni, powiat Myślenice. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 5448 z 1915 roku. Od 1909 roku dwa lata studiów w Wyższej Szkole Rolniczej w Wiedniu i od 1914 roku studia w Akademii Rolniczej w Dublanach koło Lwowa. Od września 1914 roku Legiony Polskie i 2 Pułk Ułanów Legionów. Od 1920 roku wstąpił ochotniczo do 6 Pułku Ułanów Kaniowskich w Stanisławowie. Podporucznik. Front Rosyjski. Od 1921 roku urlopowany i gospodarowanie w rodzinnym majątku w Tokarni. Porucznik. We wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.

Porucznik Antoni Tijewski, syn Antoniego i Salomei z Zajączkowskich, urodził się 13 stycznia 1902 roku w Derbent na Kaukazie. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2550 z 1920 roku. Krzyż Walecznych. Szkołę Realną ukończył w Rostowie nad Donem. Od 1918 w 14 Pułku Ułanów Jazłowieckich 4 Dywizji Strzelców generała Lucjana Żeligowskiego. Walczył przeciwko bolszewickim wojskom rosyjskim na Kubaniu w Besarabii i Galicji. Od 1921 roku rezerwa. Urzędnik w magistracie w Zdołbunowie. Powiatowa Komenda Uzupelnień w Dubnie. 1933 rok, kurs oficerów rezerwy dowódców szwadronów ciężkich karabinów maszynowych w Szkole Podchorążych Rezerwy Piechoty w Zambrowie. 1937 rok ćwiczenia rezerwy w 21 Pułku Ułanów Nadwiślańskich w Równem. Działal w Związku Oficerów Rezerwy i Lidze Morskiej i Kolonialnej. We wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Podpułkownik Edward Wania, syn Jana i Reginy ze Stachurów, urodził się 13 października 1897 roku w Ottyni, powiat Tłumacki. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3587 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Absolwent Seminarium Nauczycielskiego w Krakowie. Od 1912 roku w Związku Strzeleckim. Od 1914 roku w Legionach Polskich w Legionie Polskim i w 3 Pułku Piechoty Legionów, w grupie kawalerii. Od 1915 do 1918 w 2 Pułku Legionów walczył w Kampanii Karpackiej, Wołyńskiej. Po rozwiązaniu Legionów w 1917 roku działał w Polskiej Organizacji Wojskowej na Ukrainie. Aresztowany. Od 1919 roku w Wojsku Polskim. Wachmistrz w 9 Pułku Ułanów Małopolskich. Walki na Froncie Ukraińskim i Białoruskim. Od 1920 roku porucznik. Od 1921 do 1924 dowódca szwadronu. Kurs Kawalerii w Grudziądzu. Od 1929 roku w Korpusie Ochrony Pogranicza. Major. Ponownie 9 Pułk Ułanów Małopolskich w Trembowoli. Od 1933 roku 3 Pułk Szwoleżerów imienia

pułkownika Jana Koziętulskiego w Suwałkach. Zastępca dowódcy. 1936 rok podpułkownik. Od 1938 roku Komendant Szkoły Podchorążych Rezerwy Kawalerii. We Wrześniu 1939 roku dowódca grupy Kawalerii Ośrodka Zapasowego Mazowieckiej i Pomorskiej Brygady Kawalerii. Dowódca Grupy Kawalerii imienia podpułkownika Wani. Walki z Niemcami i Rosjanami. 27 września złożył broń z kawalerzystami w Terespolu. Jeniec radziecki. Obóz w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Porucznik Karol Załęski, syn Kazimierza i Teresy z Karskich, urodził się 23 maja 1900 roku w majątku Bugaj, powiat Sandomierz. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 2500 z 1920 roku. Krzyż Walecznych. Ojciec właściciel majątku udzielał pomocy Legionom Polskim. Karol wychowany w atmosferze patriotycznej 2 listopada 1918 roku z własnym koniem zgłosił się do szwadronu jazdy w Przemyślu. Walki z Ukraińcami pod Przemyślem, Chyrowem, Lwowem. Od 1919 roku w Szkole Podchorążych Kawalerii w Warszawie. Od listopada 1919 dowódca plutonu w 1 Pułku Szwoleżerów. Porucznik. Front Rosyjski. Z I Brygadą Jazdy rajd we wrześniu 1920 roku na Korosteń. Do września 1921 roku zastępca dowódcy szwadronu w 1 Pułku Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego w Warszawie. Rezerwa. Agronomia na Uniwersytecie Poznańskim. Praca we własnym majątku. Ćwiczenia rezerwy w 1 Pułku Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego. Walka w 1 Pułku Szwoleżerów we Wrześniu 1939 roku. Bitwy z Niemcami i Rosjanami 26 i 27 września pod Władypolem. Przedzieranie się do granicy z Węgrami. Jeniec radziecki. Obóz w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Pułkownik Konrad Zembrzuski, syn Aleksandra i Stefanii z Krzyżanowskich, urodził się 19 lutego 1890 roku w Radzicach, powiat Pułtusk. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3996 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, cztery razy. Absolwent Szkoły Przemysłowej i Technicznej Władysława Piotrowskiego w Warszawie, studia w Instytucie Elektrotechnicznym na Uniwersytecie w Tuluzie, Francja. W 1913 roku założył tam oddział Strzelca. 6 sierpnia 1914 roku w 1 Kompanii Kadrowej pomaszzerował na I Wojnę Światową bić się o Polskę. Od 10 listopada 1914 w 1 Pułku Ułanów Legionów pod dowództwem Władysława Beliny-Prażmowskiego. Front Rosyjski. Internowany w 1917 roku po odmowie złożenia przysięgi Cesarzowi Niemiec. Obóz w Szczypiornie. Wojsko Polskie od 3 listopada 1918 roku. 1 Pułk Ułanów przemianowany na 1 Pułk Szwoleżerów. Porucznik. Front Rosyjski. W 1919 roku ukończył Oficerską Szkołę Jazdy w Starej Wsi pod Warszawą. W lipcu 1919 roku szef Oddziału IV Dowództwa 4 Brygady, później 2 Dywizji Kawalerii. Front Rosyjski, walki z Armią Konną Budionnego do końca 1920 roku. Służył do 1927 w 1 Pułku Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego w Warszawie. Adiutant Marszałka Józefa Piłsudskiego. Od marca 1930 zastępca dowódcy w 1 Pułku Szwoleżerów. Od października 1931 roku dowódca 15 Pułku Ułanów Poznańskich w Poznaniu. Od 1938 roku w Dowództwie Okręgu Korpusu VII. We wrześniu 1939 roku w Ośrodku Zapasowym Wielkopolskiej Brygady Kawalerii w Kraśniku. Niewola radziecka. Obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Pułkownik Kazimierz Żeliszewski, syn Zygmunta i Marti z Migdalskich, urodził się 1 marca 1893 roku w Adamkach, powiat Kalisz. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4003 z 1920 roku. Krzyż Walecznych. W Szkole Handlowej w Kaliszu brał udział w 1905 roku w strajku szkolnym. Wyrzucony przez Niemców. Matura w Szkole Technicznej Wawalberga i Rotwanda w Warszawie. Studia na Politechnice w Glons, Belgia. Od 1914 roku front I Wojny Światowej w Armii Rosyjskiej w oddziałach kawalerii do listopada 1917 roku. W stopniu podrotmistrza skierowany do I Korpusu Polskiego. Dowódca szwadronu w 2 Pułku Ułanów. Od listopada 1918 roku w Wojsku Polskim. Tworzy 4 szwadron 2 Pułku Ułanów w Siedlcach. W grudniu 1918 roku front Ukraiński. Rotmistrz, dowódca szwadronu, dywizjonu i pułku. W czerwcu 1920 roku ranny pod Zwiahlem. Od 1921 do 1928 roku w 2 Pułku Ułanów Grochowskich imienia generała Józefa Dwernickiego w Suwałkach. 1925 rok major, następnie podpułkownik w 1927 roku. W 1928 po kursie w Centrum Wyszkożenia Kawalerii w Grudziądzu. Dowódca 3 Pułku Ułanów Śląskich w Tarnowskich Górach. 1931 rok pułkownik. Od lutego 1937 roku dowódca 13 Pułku Ułanów Wileńskich w Nowej Wilejce. We Wrześniu 1939 roku

zastępca Dowódcy Nowogródzkiej Brygady Kawalerii dowodzonej przez generała Władysława Andersa. Dowódca Brygady po tym jak generał Anders został Dowódcą Grupy Operacyjnej Kawalerii. 27 września 1939 roku ostatnia już walka na Lubelszczyźnie pod Władypolem już z Armią Czerwoną. Przedzierał się do granicy węgierskiej. Niewola radziecka. Obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Porucznik Marcei Teodor Żółtowski, syn Adama i Marii z Kwileckich, urodził się 13 czerwca 1900 roku w Jarogniewicach powiat Kościan. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 3360 z 1920 roku. Szkołę Średnią ukończył w 1919 roku w Szwajcarii. Od marca 1919 roku w Wojsku Polskim. W lutym 1920 roku absolwent Szkoły Podchorążych Kawalerii w Warszawie. W 16 Pułku Ułanów. W 1920 podporucznik. Front Rosyjski. Dowódca plutonu. Ranny. W 1920 roku przeniesiony do rezerwy. W 1922 roku matura w Poznaniu. Wyższe Kursy Ziemiańskie we Lwowie. Do 1939 roku kierował swoim majątkiem w Głuchowie, powiat Czempin. 1932 rok porucznik. Od 24 sierpnia 1939 roku dowodził szwadronem 17 Pułku Ułanów Wielkopolskich imienia Króla Bolesława Chrobrego w Ośrodku Zapasowym Wielkopolskiej Brygady Kawalerii w Kraśniku. Niewola radziecka. Obóz jeniecki w Kozielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Katyniu, ZSRR.

Rotmistrz Kazimierz Żuromski, syn Juliana i Katarzyny ze Szpilewskich, urodził się 10 czerwca 1895 roku w Biłce, powiat Żytomierz. Kawaler Orderu Wojennego Virtuti Militari numer 4196 z 1920 roku. Krzyż Walecznych, dwa razy. Korpus Kadetów w Kijowie w 1908 roku. Szkoła Kawalerii w Jelizawietgradzie. Chorąży walczył na Froncie I Wojny Światowej do 1915 roku. W 1915 roku podporucznik. Kontuzjowany. 1916 rok porucznik. W 1918 roku I Korpus Polski generała Józefa Dowbor-Mościckiego, dowódca szwadronu w 3 Pułku Ułanów. Walki z Rosjanami. Od maja 1919 roku Dywizjon Jazdy Kresowej majora Feliksa Jaworskiego przemianowany na IV Wołyński Dywizjon Jazdy a w 1919 roku na 19 Pułk Ułanów Wołyńskich. Dowódca szwadronu, od 1919 roku porucznik. Front Rosyjski. W 1922 roku rotmistrz. 20 Pułk Ułanów od 1927 roku imienia Króla Jana III Sobieskiego w Rzeszowie. W 1924 roku Centrum Szkolenia Kawalerii w Grudziądzu. 19 Pułk Ułanów Wołyńskich imienia generała Karola Edmunda Różyckiego w Ostrogu. Od 1929 do 1931 roku Dowódca szwadronu w 2 Pułku Strzelców Konnych w Hrubieszowie. We wrześniu 1939 roku niewola radziecka. Obóz jeniecki w Starobielsku. Zamordowany wiosną 1940 roku w Charkowie, ZSRR.